

The background of the book cover is a scenic landscape. In the foreground, a woman with light brown hair and a pink flower in it stands in a river. She is wearing a peach-colored, long-sleeved dress with a high collar and ruffles. The river is flowing over rocks, and the background features green hills and snow-capped mountains under a blue sky with white clouds.

EEN GEWAAGDE MISSIE

JODY HEDLUND

COUNCIL GROVE, KANSAS

Mei 1863

Ze ging verdrinken.

De Neosho-rivier sloot zijn koude vingers om Linnea Newberry en trok haar omlaag. Verwoed vocht ze tegen de razende stroming, maar modderig water sloeg haar in het gezicht, vulde haar mond en neus en maakte het onmogelijk om adem te halen.

Boven het gebulder van het water uit klonk geschreeuw en haar grootvaders angstige stem was het luidst van allemaal.

Ze probeerde te schoppen en zichzelf richting de oever te bewegen, maar haar zware mousseline rok verstrikte zich samen met haar petticoat en de pofbroek die ze daaronder droeg om haar benen en hield haar als een handboei gevangen.

Een ogenblik wierp het water haar omhoog, waardoor ze een blik opving van de achterkant van de gehuifde wagen waarop ze nog maar even geleden had gezeten. Ze was bezig geweest met het bestuderen van de zuidelijke lisdodde – *Typha domingensis* – die ze die ochtend bij een moerassig meertje had geplukt. Maar toen hadden de wielen een steen op de rivierbodem geraakt en de schok die dat tot gevolg had, had haar in het water geworpen.

Het volgende moment trok de Neosho, die door alle voorjaarsregens uitgedijd was en snel stroomde, haar weer omlaag. Snakkend naar adem klauwde ze naar de lucht, naar het water, naar wat dan ook dat kon voorkomen dat ze weer kopje-onder ging. Toen ze langs een omgevallen populier kwam die vlak boven het wateroppervlak hing, reikte ze ernaar en haar vingers grepen een ruwe tak vast.

God, help me. Vanbinnen vermengden angst en paniek zich met elkaar.

‘Hou je stevig vast!’ riep een ruiter, die een voskleurig paard haar kant op stuurde. De rivier beukte tegen de flank van het paard en dreigde zowel man als dier met zich mee te slepen. Maar op de een of andere manier wist het paard de gretige greep van de rivier te trotseren en dichterbij haar te komen.

Haar natte hand gleed steeds verder van de tak en haar vingers deden pijn door haar krampachtige poging om zich eraan vast te klemmen. Modderig water drupte van haar natte haren in haar ogen, langs haar neus omlaag en over haar lippen. En toen kreeg ze een plons water in haar gezicht door het naderende paard.

Ze knipperde met haar ogen en sputterde.

De ruiter stak zijn arm naar haar uit en zijn in handschoenen gestoken hand klemde zich om haar onderarm.

Ze greep zich vast aan zijn stijgbeugel en terwijl hij haar uit het water begon te trekken, pakte ze zijn zadel vast, in een poging om hem te helpen haar uit de rivier te krijgen. Hij tilde haar met verrassende kracht omhoog, net zo lang tot hij haar bij beide armen kon vastgrijpen. Toen, na een laatste krachtsinspanning, zette hij haar voor zich in het zadel.

Ze hoestte en veegde het water weg dat nog steeds over haar gezicht liep. Voordat ze iets kon uitbrengen of zelfs maar een blik op haar redder kon werpen, stuurde hij zijn paard naar de westelijke oever. Linnea hield haar adem in en greep zich stevig vast aan de voorste zadelboog, terwijl ze met heel haar hart hoopte dat het dier overeind bleef en niet omvergeworpen zou worden en hen met zich mee stroomafwaarts zou sleuren.

Het gebulder van het snelstromende water overstemde alle andere geluiden, afgezien van de zwoegende ademhaling van de man achter haar. Zijn armen aan weerszijden van haar waren gespannen en de teugels zaten strak om zijn handen gewikkeld. Hij boog naar voren en leunde tegen haar aan, waardoor ze de spieren in zijn borst voelde trillen door de inspanning om zijn paard onder controle te houden en te sturen.

Zodra het paard tegen de oever op begon te klimmen en in ondieper water kwam, stond Linnea zichzelf toe om weer adem te halen. *Dank U, hemelse Vader, dat U mijn leven hebt gered.*

Ze was zich ervan bewust geweest dat de reis vol moeilijkheden en gevaren zou zijn. Tijdens de voorbereiding op hun botanische expeditie had haar grootvader meermaals verteld over mensen die verwondingen opliepen of zelfs stierven tijdens hun poging de oversteek over land te maken. Hij had haar op de gevaren gewezen en haar op het hart gedrukt niet te gaan.

Desondanks had ze niet verwacht dat ze de dood al na slechts tien dagen op de Santa Fe Trail in de ogen zou kijken.

Opeens struikelde het paard, vermoedelijk door wat losse stenen en het dikke slib. De beweging schudde Linnea door elkaar en deed haar naar één kant glijden. Maar haar redder hield haar tussen zijn armen en voorkwam dat ze viel. Evengoed pakte ze zijn ene arm vast.

Op hetzelfde moment gaf de ruiter een klopje op de hals van het paard, alsof hij het zo wilde aanmoedigen om verder te gaan. Het paard bracht zichzelf weer in evenwicht en ploeterde verder omhoog.

De glooiende aarden wal ging over in de golvende met blauwgras begroeide heuvels, met in de lagere, nattere gedeelten slijkgras, kogelstruiken, muskietengras en ijzerkruid. Langs de oevers stonden braameiken, zwartewalnootbomen, netelbomen, groene essen en katoenbomen en boden schaduw aan de groepen reizigers die de oversteek al hadden gemaakt.

‘Flynn!’ riep een meisje dat op de oever op en neer hupste onder de schaduwrijke takken van een grote katoenboom die vol in het nieuwe blad zat. ‘Het is je gelukt! Je hebt haar gered!’

Een slungelige jongeman van een jaar of zestien liet zich door de modder en stenen in hun richting omlaagglijden. Zodra hij tot stilstand was gekomen, greep hij het paard bij zijn hoofdstel. ‘Geweldig gedaan, Flynn. Ik had het zelf niet beter kunnen doen.’

De man achter Linnea – die blijkbaar Flynn heette – drukte een laatste keer zijn kuiten achter de singel, waarop het dier op de

oever klom. Het volgende moment keek ze uit over een laagliggend stuk land langs de rivier, waar tientallen runderen van het muskietengras aten. Sommige hadden beschutting gezocht in de schaduw van de bladverliezende bomen, terwijl andere genoten van de zon en met hun staart de vliegen probeerden te verjagen.

Op de oever stonden nog twee andere jongens; ze leken hun kampvuur en de ijzeren pan waarin vis lag te bakken in de steek te hebben gelaten om te kunnen toekijken.

‘Je was er echt snel in, Flynn.’ Het meisje huppelde naar hen toe, waarbij haar donkere haar in ongetemde krullen rond haar met vuil besmeurde gezicht danste en in haar bruine ogen blonk bewondering. Hoewel ze slank was, waren de eerste tekenen dat haar lichaam op het punt stond om te veranderen in dat van een vrouw al te zien, vooral omdat haar gekleurde katoenen jurk veel te strak en te kort was, alsof ze er allang uit gegroeid was. Als Linnea moest raden, zou ze zeggen dat het meisje twaalf of dertien was.

‘Haal een deken om haar warm te krijgen,’ zei Flynn tegen het meisje.

Ze verplaatste haar aandacht en staarde onverholen naar Linnea. En pas toen Linnea probeerde een lach op te brengen, realiseerde ze zich hoezeer haar tanden klapperden en haar lichaam trilde. Na de eerste schok toen ze in de rivier gevallen was, had ze zich zo gefocust op overleven dat ze zich helemaal niet had gerealiseerd dat ze het zo koud had.

Maar nu beseftte ze ineens dat haar vingers en tenen verdoofd aanvoelden. Haar kleding plakte als een bevroren laag ochtendrijp aan haar lichaam en ijskoud water liep langs haar armen en benen omlaag.

‘Ga, Ivy.’ De ruiter sprak weer, deze keer scherper. ‘En Dylan, jij stookt het vuur op.’

Het meisje knikte, waarna ze weg holde. En de jongen haastte zich ook weg om Flynn's bevel op te volgen.

Waren ze zijn kinderen? En als dat zo was, waar was zijn vrouw dan? Linnea zag nergens in zijn kamp bewijs van een andere vrouw.

‘Hou vol,’ klonk de rommelende stem van de man bij haar oor.

Toen bewoog hij en opeens was de warme druk van zijn lichaam en armen weg, waardoor ze aan de ochtendkou blootgesteld werd.

Toen ze die ochtend vroeg op pad waren gegaan, was het al vrij warm geweest en ook toen ze moerasland rond een meertje langs hun route hadden verkend. En tegen de tijd dat ze zich hadden aangesloten bij de lange rij van wagens die wachtten om de rivier over te steken, was het meer dan warm geweest.

Maar op dit moment was het alsof er zich een kilte in haar had genesteld en ze sloeg haar armen om zich heen.

Flynn liet zich van het paard glijden. Zodra hij op de grond stond, keek hij naar haar op, waarmee hij haar voor het eerst een blik op zijn gezicht gunde. Ondanks dat hij zijn hoed ver over zijn voorhoofd had getrokken, waren zijn knappe gelaatstreken – magere wangen die overgingen in een gespierde kaak, een krachtige mond en een goedgevormde kin – niet te missen. De stoppels die ze zag, vormden een donkere schaduw en gaven hem een bepaalde aantrekkingskracht. En alsof dat nog niet genoeg was, had hij groenblauwe ogen, de kleur van blauwgras.

Aangezien hij de leiding had genomen over de kinderen, had ze verwacht dat hij ouder zou zijn, een vader van middelbare leeftijd, bijvoorbeeld. Maar deze man kon, hoewel hij goedgebouwd was en duidelijk volwassen, niet veel ouder zijn dan zij met haar eenentwintig jaar.

Hij bestudeerde haar net zo nauwgezet als zij andersom had gedaan en zijn wenkbrauwen gingen omhoog, alsof wat hij zag hem ook verraste. Ze was vies en zag er ongetwijfeld verschrikkelijker uit dan een verzopen kat. Door het maaien met haar armen was haar haar losgeraakt uit haar knot en het hing nu in een wanordelijke krullige massa over haar schouders tot halverwege haar rug. En zelfs nu het nat was, was het vurige rood onmiskenbaar.

Ze rekte haar hals om naar de overkant van de rivier te kijken. Ergens halverwege de lange karavaan van wagens die de rivier op het ondiepste punt wilden oversteken, ontwaarde ze hun span ossen. Ze spanden zich in om hun wagen de lichte helling op te trekken, achter paarden aan waarop de andere wetenschappers van

hun expeditie reden. Haar grootvader zat naast Clay, zijn lijfknecht, op de bok van de wagen en zwaaide met beide armen naar haar.

Na hun vertrek uit New York City had hun zestallige groep zes weken gereisd, eerst met de trein en toen met de stoomboot, waarna ze in maart bij Fort Leavenworth waren aangekomen. In eerste instantie waren ze van plan geweest om de Santa Fe Trail te volgen, beginnend in Independence, Missouri. Maar doordat het vanwege bandieten bij de grens erg onrustig was, hadden ze hun plannen moeten wijzigen om het gevaar zo veel mogelijk uit de weg te gaan.

Wat zou grootvader zeggen nu ze bijna verdronken was? Zou hij haar dwingen terug naar huis te gaan?

‘Mevrouw?’ Haar redder keek haar nog steeds aan. ‘Bent u in orde?’

Ze dwong haar lippen een glimlach te vormen, maar kon haar tanden niet laten stoppen met klapperen. ‘Ja, dank u.’

‘Laten we ervoor zorgen dat u het weer warm krijgt.’ Zijn gehandschoende handen sloten zich om haar middel en hij tilde haar van het paard.

Zodra haar voeten de grond raakten, zakte ze door haar benen.

‘Ho.’ Flynn liet haar niet los.

‘Ik denk dat ik het gewoon een beetje koud heb en uitgeput ben.’ Ze deed haar best om haar spieren met een stilzwijgend bevel in beweging te krijgen, maar ze zakte in elkaar en greep zich vast aan Flynn’s vest om te voorkomen dat ze op de grond viel.

Het volgende moment nam hij haar in zijn armen en zette koers richting het vuur dat Dylan met handenvol kreupelhout en takken hoger deed oplaaien. Ze zou moeten protesteren omdat een vreemde man haar zo vrijpostig droeg, vooral omdat hij mank liep en zichzelf hiermee duidelijk pijn bezorgde. Maar zijn vastberaden pas, samen met het feit dat hij haar net had gered van een gewisse dood, vertelde haar dat deze man alles in zich had om een redder te zijn en dat ze niets van hem te vrezen had.

Ivy hing half over de rand van een gehuifde wagen en haar te korte jurk onthulde blote voeten die zwart van onderen waren.

Toen sprong ze met een quilt in haar armen op de grond, om vervolgens op een drafje naar Linnea en Flynn te lopen.

‘Ik vond deze mooie quilt die mam heeft gemaakt.’ Het meisje stak hem naar voren, maar Flynn bleef niet eerder staan dan toen hij het vuur had bereikt.

Daar liet hij Linnea voorzichtig neerzakken op een stam die glad gesleten was, waarschijnlijk door alle eerdere reizigers die hier na het oversteken van de rivier hadden uitgerust. Daarna pakte hij de quilt van Ivy aan en legde die om Linnea’s schouders.

‘Zo.’ Hij rechtte zijn rug en keek haar met gefronst voorhoofd aan. ‘Dat zou moeten helpen. Voordat je het weet, heb je het weer warm.’

Ze stak haar handen uit naar de vlammen en liet de warmte tot zich doordringen. ‘O ja, ik voel me al beter.’

Ivy plofte naast Linnea op de stam neer. ‘Je hebt echt geluk gehad dat Flynn je te pakken kreeg.’

‘Daar ben ik het helemaal mee eens.’ Linnea schonk Flynn opnieuw een glimlach. Hij torende boven haar uit, alsof hij haar nog meer hulp wilde bieden, maar niet goed wist wat hij moest doen. ‘Ik heb mijn leven aan jou te danken. Ik weet niet hoe ik je daar ooit voor kan bedanken.’

‘Geen dank, mevrouw...’

‘Linnea. Noem me alsjeblieft Linnea.’

Hij aarzelde, vermoedelijk was hij een dergelijke informaliteit en vrijpostigheid van een vrouw niet gewend. Dat gold voor de meeste mannen. Een groot deel van hen was ook niet gewend aan haar pofbroek, haar universitaire opleiding en haar wetenschappelijke werk als botanist. Maar zodra ze uitlegde dat haar moeder aan het hoofd stond van de jonge suffragettebeweging konden ze haar onconventionele manieren wat beter begrijpen.

In werkelijkheid waren haar moeder en haar oudere zus veel progressiever dan Linnea zelf; hun liberale ideeën deden haar soms blozen.

‘Lin-nay-ah?’ Ivy trok de deken beter over Linnea’s benen. ‘Dat is nog eens een vreemde naam.’

Flynn keek het meisje boos aan. 'Ivy, denk aan je manieren.'

Linnea grinnikte. 'Zit er niet over in. Mijn naam is ongebruikelijk, inderdaad, en ik ben het gewend om hem te moeten uitleggen.'

Dylan, die nog steeds kreupelhout bij het vuur gooide, stopte even met waar hij mee bezig was. 'Heel mooi, als je het mij vraagt. Net als jijzelf.'

'Dy-lan,' gromde Flynn.

De jongen vertoonde een zekere gelijkenis met Flynn en was hard op weg om net zo'n knappe man te worden – zo niet knapper. Hij negeerde Flynn's standje en knipoogde met een zorgeloze grijns naar Linnea.

'Mijn grootvader heet Linnus en mijn vader eveneens.' Ze wierp een blik in de richting van haar reisgenoten. Haar grootvader was bezig van de wagen te klimmen, die nu een stukje bij de andere reizigers vandaan stond. Ze moest zo warm mogelijk zijn als hij haar bereikte en weer de oude lijken, zodat ze hem kon bewijzen dat haar val in de rivier niets was om zich zorgen over te maken.

Ze boog zich dichterbij de vlammen en wreef in haar handen. 'Mijn grootvader en vader hoopten beiden op een jongen die de familienaam kon laten voortleven. Maar nadat ik geboren was en een meisje bleek te zijn, besloten ze dat er niets anders op zat dan mij Linnea te noemen.'

Ivy hield haar hoofd schuin. 'Wilden ze niet wachten tot er nog een jongen kwam?'

'Mijn moeder zou al tevreden zijn geweest met slechts één kind – mijn oudere zus. Maar aangezien mijn vader een zoon wilde, gaf ze toe aan zijn wens om nog een kind te krijgen.'

'Nou, dat is raar. Ik wist niet dat een vrouw kan bepalen hoeveel kinderen ze wil.'

Dylan snoof.

'Hou je mond, Ivy.' Flynn trok de rand van zijn hoed verder omlaag en pookte in het vuur, waardoor er vonkjes de lucht in schoten.

'Wat?' Ivy's onschuldige ogen werden groot. 'Ik dacht altijd dat

baby's gewoon kwamen, of een vrouw dat nu wil of niet. Zo was het in elk geval bij mam.'

Flynn perste zijn lippen opeen en schudde zijn hoofd. Kennelijk vond hij het nogal ongemakkelijk om zo vrij over kinderen krijgen te spreken. Linnea was daarentegen gewend aan haar moeders openhartige gesprekken over voortplanting, baby's en geboorte. Sterker nog, er waren weinig onderwerpen die haar moeder als onbehoorlijk beschouwde. En hoewel Linnea het geen probleem vond om het te hebben over methodes om een bevruchting te voorkomen, was het niet haar gewoonte om dat te doen met mensen die ze net had ontmoet, vooral niet met een jong meisje van Ivy's leeftijd.

'Bij mijn moeder bleven de baby's er maar uit komen.' Blijkbaar zag Ivy er geen enkel kwaad in om het gesprek voort te zetten. 'Ze kreeg vier jongens en toen mij. Nadat mijn vader stierf en ze met Rusty trouwde, kreeg ze het ene stilgeboren kindje na het andere, tot het laatste haar het leven kostte.'

'Ivy! Dat is genoeg.' Flynn's toon kreeg iets hards. 'Hou je mond of anders krijg je een pak slaag.'

Ivy sprong overeind en zwaaide haar haren over haar schouders. 'Twaalfjarigen krijgen geen pak slaag meer.'

Flynn keek het meisje uitdagend aan; hun blikken hielden elkaar vast, hun vuisten balden en de uitdrukking op hun gezicht werd gespannen. Ze leken net twee aangestoken kruitvaten die ieder ogenblik konden exploderen.

Linnea kwam overeind van de boomstam en ging tussen hen in staan. 'Ik weet niet hoe het met jullie zit, maar ik zou wel een kop warme koffie lusten om op te warmen. Dat wil zeggen, als jullie iets voor me overhebben.' Naast de pan met vis in het gras bij het vuur stond een koffiepote.

Flynn hield Ivy's blik nog een moment langer vast en toen verplaatste hij zijn aandacht naar Linnea. De rimpeltjes bij zijn ooghoeken duiden meer op bezorgdheid dan op woede. Ze veronderstelde dat hij een van de oudere broers was over wie Ivy het had gehad, die zijn best deed om voor zijn jongere broers en

zus te zorgen nu zijn ouders niet meer leefden.

Linnea kon zich voorstellen hoe moeilijk het was om als een ouder op te treden tegenover een broer of zus, laat staan tegenover een meisje als Ivy dat op het punt stond een vrouw te worden.

‘Uiteraard hebben we koffie voor je.’ Dylan stak zijn hand al uit naar de pot. Hij schudde met de inhoud, alsof hij wilde polsen hoeveel er nog was en daarna raapte hij een tinnen beker op uit het gras, kiepte de zwarte drab eruit en schonk hem vol met koffie uit de pot.

Het brouwsel dat in de beker terecht kwam, leek dik genoeg om modder te zijn en gelukkig kwam er niet meer uit de pot dan een paar druppels. Hij gaf haar de beker. ‘Alsjeblieft, liefje.’

Ze probeerde niet te denken aan de monden die de beker al hadden geraakt of hoe koud het tin in haar handen voelde. Voordat ze alle moed verloor, tilde ze de beker op, nam een grote slok en slikte die door – alles in één beweging.

De koffie was net zo koud en bitter en afschuwelijk als ze had verwacht, maar ze onderdrukte een rilling. ‘Dank je wel. Vriendelijk van je.’

‘Als je trek hebt... We hebben nog wat gebakken vis. Zelf gevangen.’

Ze durfde geen blik te werpen in de pan, voor het geval ze dit keer een huivering niet kon onderdrukken. ‘Aardig dat je het aanbiedt, maar ik hou het voor nu even bij de koffie.’

De groep waarmee ze reisden bestond uit een tiental wagens en stopte doorgaans later op de ochtend voor een pauze. Ze had gehoord dat dat bij de meeste karavanen gebruikelijk was en in de middag rustten de reizigers dan nog een paar uur om het vee de kans te geven te grazen en zo te voorkomen dat ze zich gedurende de warmste uren van de dag moesten inspannen.

En op dit moment was het juist zover dat ze zo pauze zouden nemen. Aangezien inmiddels de laatste wagon de oever op reed, vermoedde ze dat hun gids de groep zo naar een schaduwrijke plek in de riviervallei zou leiden. Haar grootvader baande zich echter een weg langs de andere kampen en kwam dichterbij.

‘Grootvader.’ Ze zwaaide zo enthousiast als ze kon opbrengen. ‘Niets aan de hand.’

Zoals hij eruitzag in zijn smetteloze ochtendjas, een vlinderdasje en zijn hogehoed, had hij iets gedistingeerd. Zijn monocle hing aan een ketting die was bevestigd aan zijn vest en met elk van haar grootvaders grote passen zwaaide hij als een pendule heen en weer. Zijn haar – ooit net zo vuurrood als het hare – had nu een zachte rossige tint en werd steeds grijzer.

‘Linnea!’ Een diepe frons ontsierde zijn voorhoofd. ‘Ben je in orde?’

‘Alleen een beetje nat.’ Ze rechte haar schouders, dankbaar dat ze niet meer rilde door de kou, al voelden haar voeten nog steeds verdoofd.

Jammer genoeg had ze hetzelfde trekje als haar vader – dat ze zo geconcentreerd bezig kon zijn met iets dat ze geen aandacht besteedde aan wat er om haar heen gebeurde. Daardoor was haar grootvader bang dat ze op een dag een ongeluk zou krijgen en op dezelfde manier als haar vader aan haar einde zou komen.

En dat ze in haar grootvaders ogen fragiel was, simpelweg omdat ze een vrouw was, maakte het er niet beter op. Ze was slechts zo’n één meter zestig en had haar moeders slanke, verfijnde trekken, waardoor ze er tenger uitzag, terwijl ze sterk en flink was – iets wat ze voortdurend had aangevoerd toen ze ervoor had gepleit om haar mee te nemen op de expeditie. Daarbij, aangezien Linnea de eerste vrouw was die deel uitmaakte van een verkenningstocht als deze, had haar grootvader aangenomen dat ze niet evenveel uithoudingsvermogen en kracht bezat als de mannen.

Ze hoopte dat ze inmiddels had bewezen dat haar bijdrage aan de expeditie waardevol genoeg was om de risico’s te compenseren, vooral omdat ze harder werkte dan alle andere wetenschappers om de flora die ze tijdens hun reis zagen te catalogiseren.

Het volgende moment trok haar grootvader haar in een omhelzing. Hij drukte haar tegen zich aan, lang genoeg om het beven van zijn lichaam te kunnen voelen. ‘Ik was zo bang.’

Ze kon hem niet zeggen dat ze ook bang was geweest. Ze moest

sterk blijven. Dat was het lot van een vrouw; ze moest een kracht veinzen die ze niet altijd voelde, want de ervaring had haar geleerd dat zwakheid tonen er alleen maar voor zorgde dat mannen haar bekwaamheid nóg meer in twijfel trokken.

Zodra haar grootvader zich terugtrok, klemde hij zijn monocle in zijn ene oogkas, pakte haar beide armen vast en bestudeerde haar op dezelfde manier als zijn plantenmonsters.

Ze lachte en maakte zich van hem los. 'U hoeft zich geen zorgen te maken, grootvader. Ik ben geen bloemblaadje; ik zal niet verwelken.'

'Dat weet ik, liefje. Maar je had kunnen verdrinken en –'

'Dat is niet gebeurd en het gaat prima met me.'

Haar grootvader keek haar nog even onderzoekend aan, om vervolgens een zucht te slaken en zijn hand uit te steken naar Flynn. 'Jongeman, bedankt dat je mijn kleindochter hebt gered. Ik kan niet zeggen hoe dankbaar ik ben.'

Flynn schudde hem de hand. 'Geen dank, meneer.'

Linnea had zichzelf nog niet netjes aan het drietal voorgesteld, maar dat wilde niet zeggen dat ze nu niet kon doen wat het fatsoen voorschreef. 'Grootvader, dit is Flynn...' Alleen wist ze zijn achternaam niet.

Zodra ze zweeg, nam hij het woord. 'McQuaid. De naam is Flynn McQuaid.'

Grootvader hief zijn hoofd en onderwierp Flynn door zijn monocle aan een inspectie. 'Fijn kennis met je te maken, meneer McQuaid. Ik ben dr. Howell. En je hebt mijn kleindochter, mevrouw Asa Newberry al ontmoet.'

Ivy, die gedurende de hele hereniging met haar grootvader had toegekeken, floot zacht. 'Allemensen, je bent vreselijk jong om getrouwd te zijn.'

Ivy's vrijpostige opmerking deed Flynn's schouders verstijven. Voordat hij het vroegwijze meisje kon berispen, wuifde Linnea de opmerking echter weg. 'Ik ben eenentwintig, zo jong is dat niet, toch?'

'Waar is je man?' Ivy keek om zich heen. 'Waarom kwam hij je

niet redden? Lijkt me dat hij zo'n liefvallig schepsel als jij meteen achternagegaan zou zijn.'

Een vreemde zwaarte drukte op haar borst. 'Als hij erbij was geweest, was hij me vast en zeker meteen achterna gesprongen. Maar hij is hier niet... omdat hij dood is.'

2

De berisping voor Ivy die op het puntje van Flynn's tong lag, ging verloren in een stroom aan vragen. Hij had niet verwacht dat Linnea getrouwd was geweest en al helemaal niet dat ze weduwe was. Ze droeg tenslotte niet de gebruikelijke zwarte rouwkleding. Maar hij vermoedde dat ze die niet had meegenomen op de reis, omdat ze er vanzelfsprekend geen rekening mee had gehouden dat ze hem zou verliezen. Hoe zou haar man eigenlijk aan zijn einde gekomen zijn? Misschien tijdens een van de bloederige veldslagen van de oorlog? Wellicht bij Fredericksburg, afgelopen december? Of was hij gesneuveld tijdens de slag bij de Stonerivier?

Hij bad vaak of Brody bij geen van beide gevechten betrokken mocht zijn geweest. Na de verslagen ervan in de krant te hebben gelezen, had hij bijna een week lang nachtmerries gehad. En ondanks dat Brody's naam op geen enkele lijst met slachtoffers was verschenen, had Flynn het beeld van zijn jongere broer die ergens alleen op het slagveld lag, terwijl hij werd geveeld door een martelende pijn, niet uit zijn hoofd kunnen zetten.

Er gleed een schaduw over Linnea's bleke gezicht en hij twijfelde er niet aan dat dit gesprek een zee aan verdrietige gevoelens in haar wakker riep.

'Is hij tijdens de oorlog gestorven?' Ivy flapte de vraag eruit voordat Flynn haar kon zeggen dat ze zich met haar eigen zaken moest bemoeien en moest weggaan.

Hoewel hij het met Ivy eens was dat Linnea verschrikkelijk jong leek om getrouwd te zijn, had zijn moeder hem genoeg manieren bijgebracht om beter te weten dan nieuwsgierige vragen over iemands privéleven te stellen.

Het probleem was dat Ivy niet door dezelfde vrouwelijke hand was opgevoed, of in elk geval, niet sinds zijn moeder met Rusty was getrouwd. Als zijn moeder niet het bed had moeten houden omdat ze zwanger was of had moeten herstellen van de bevalling van een doodgeboren kindje, dan was ze wel te moe en te bezorgd geweest om Ivy genoeg aandacht te kunnen schenken. Ivy's opvoeding was grotendeels op zijn schouders terechtgekomen en zijn zusje grootbrengen ging hem niet bepaald goed af.

'Kom op nu, Ivy.' Hij probeerde kalm te klinken, maar de laatste tijd werd ze steeds dwarser en onhandelbaarder. 'Meng je niet in de zaken van deze dame.'

'Dat doe ik niet.' Ze stak haar kin omhoog en in haar ogen flickerde een uitdagende blik. 'Ik stelde gewoon een vraag. Daar is niks mis mee, toch?'

'Nee, natuurlijk niet,' kwam Linnea vlug tussenbeide, waarbij haar blik van de een naar de ander ging. Hij vermoedde dat de spanning tussen hem en zijn zusje tastbaar was. 'Mijn man vocht niet in de oorlog, aangezien hij... Nou, hij was een beetje ouder—'

'Negenenveertig was niet zo oud,' onderbrak dr. Howell haar, terwijl hij het enkele oogglas terugstopte in de zak van zijn vest.

Ze boog haar hoofd, alsof ze zich ervoor schaamde om toe te geven hoe oud haar man was geweest. 'Hij overleed eind maart in Fort Leavenworth aan een longontsteking.'

'Wat erg.' De woorden waren nauwelijks toereikend, maar ze moesten gezegd worden.

Opnieuw versomberden haar trekken en haar vingers grepen de kleurrijke quilt van zijn moeder steviger vast, terwijl ze die dichter om zich heen trok. 'We waren nog geen twee maanden getrouwd.'

Dr. Howell schudde zijn hoofd en fronste, waarbij zijn wenkbrauwen elkaar bijna raakten. 'Inderdaad, het was tragisch om zo'n briljante geleerde en vriend kwijt te raken. We waren nog maar een week in Fort Leavenworth, waar we voorraden insloegen en de laatste voorbereidingen troffen, toen Asa ziek werd. Niemand van ons had verwacht dat hij zo snel zou sterven.'

Ivy ging naast Linnea zitten en reikte naar haar hand.

Flynn opende zijn mond om Ivy te zeggen dat ze de vrouw niet langer moest lastigvallen, maar voordat hij een woord over zijn lippen kon krijgen, legde Linnea haar hand in die van Ivy en gaf er een kneepje in. Zijn irritatie maakte plaats voor een vreemd gevoel van verdriet om alles wat ze hadden verloren: Brody, hun ouders, hun thuis, de boerderij...

Door al die verliezen hadden ze geen andere keuze dan het aanbod van zijn oudere broer, om naar Colorado te verhuizen, aan te nemen. Wyatt was in het voorjaar van '62, kort nadat de Homestead Act van president Lincoln was getekend, een ranch begonnen. En omdat hij nu land en een eigen huis bezat, had hij hun gevraagd bij hem te komen wonen.

Aangezien Rusty hen had verjaagd van de boerderij die generatieslang in de McQuaid-familie was geweest, had Flynn niet geweten wat hij anders moest doen dan ingaan op Wyatts uitnodiging. Flynn had gehoopt dat het vooruitzicht van een nieuw leven in het westen aantrekkelijk genoeg zou zijn voor Brody om niet langer mee te willen vechten in de oorlog. Hij had op zijn minst Pennsylvania al verlaten willen hebben en op weg willen zijn naar de ranch, voordat Brody zich kon aanmelden bij het leger van de Unie.

Maar niets daarvan was gelukt. Zelfs als het allemaal wel was gegaan zoals hij had gehoopt, dan was er natuurlijk de mogelijkheid dat Colorado Territory uiteindelijk meer mannen zou oproepen om dienst te nemen. Maar voorlopig was het een veiliger plek dan waar ook voor Dylan, die er ook al de mond vol van had dat hij wilde meevechten in de oorlog.

‘Het spijt me echt van je verlies, Linnea.’ Ivy’s vuile gezicht toonde een zeldzaam medeleven. ‘Maar je bent knap, dus je bent ongetwijfeld in een mum van tijd weer getrouwd.’

‘Ik weet het niet...’

‘Tuurlijk wel. Wacht maar af. Of eigenlijk, waarom trouw je niet met Flynn? Hij kan goed een vrouw gebruiken en ik een vrouwelijke hand. Althans, dat zegt Flynn steeds tegen me.’

‘Allemensen, Ivy.’ Hij sloeg zijn armen over elkaar om zich ervan te weerhouden het meisje een kopje kleiner te maken. ‘Je weet niet waar je het over hebt.’

‘Echt wel.’ Ze wierp een blik op hun veehoeders, die zich weer hadden teruggetrokken in de schaduw om te rusten en een oogje op het vee te houden. ‘Ik hoorde Nash tegen Jericho en Dylan opmerken dat je zo opgewonden bent als een volgezogen teek op het achterwerk van een kalf. Ze zeiden dat je hard toe bent aan een vrouw.’

‘Dat is waar.’ Dylan grinnikte, terwijl hij met een stok in het vuur pookte.

‘Nash heeft geen idee waar hij het over heeft.’

‘Als je het mij vraagt, slaat hij de spijker op de kop.’ In Dylans reactie klonk een plagende ondertoon door die de spanning zoals altijd wist te verminderen. Hij schonk Linnea opnieuw een charmante glimlach. ‘Dame, als Flynn niet van plan is met je te trouwen, dan doe ik dat graag. Zeg het gewoon en ik –’

‘Zeg niet zulke dingen.’ Flynn gromde bijna. ‘Jij en Ivy gaan meer vis vangen, dan kan dat als avondeten dienen.’

Ivy opende haar mond, waarschijnlijk om te protesteren, maar Linnea was haar voor. ‘Misschien kun je me laten zien hoe je moet vissen? Het heeft me altijd al leuk geleken om het te leren.’

Ivy’s ogen begonnen te stralen. ‘Ik ben heel goed in vissen.’

‘Uitstekend. Dan kun jij me alles leren wat je weet.’

‘Als eerste moet je sprinkhanen vangen; die vormen het aas. Je bent niet bang voor insecten, zoals de meeste vrouwen, of wel?’

‘Nee, liefje. Ik denk dat je er al snel achter zult komen dat ik niet als het gros van de vrouwen ben.’ Linnea zond Flynn een blik die hem er waarschijnlijk van moest verzekeren dat hij niet bang hoefde te zijn dat ze zich stoorde aan de opmerkingen en dat ze op Ivy zou letten.

Hij ademde diep uit en terwijl hij bij wijze van dank knikte, gaf ze hem haar beker met de koffie waar ze nauwelijks iets van geproefd had, om zich vervolgens door Ivy te laten meetrekken.

Dr. Howell keek zijn kleindochter na, terwijl ze samen met

Ivy wegliep om sprinkhanen te gaan zoeken, en de frons op zijn voorhoofd werd dieper. 'Ik moet haar terug naar huis sturen. Ze is een goede wetenschapper, maar ik ben te bang dat ze deze reis niet overleeft.'

Ivy en Linnea liepen inmiddels in een brede baan helder zonlicht. Linnea herschikte de quilt die ze om haar nog altijd druipende kleren had geslagen. Ze moest zich omkleden en droge kleding aantrekken; dat was wat ze het hardst nodig had. Maar zo in de zon zou ze in elk geval snel opwarmen.

'Vanwege Asa heb ik haar toegestaan mee te gaan.' Dr. Howell had zijn stem gedempt en de toon van zijn stem had iets vertrouwelijks. 'Hij was stapelverliefd op haar.'

Flynn kon zich indenken waarom. Zelfs nu ze er zo verfromfaaid uitzag, was ze de knapste vrouw die hij ooit had gezien. Sterker nog, een man moest blind zijn om haar mooie gelaatstreken niet op te merken. Haar lange, krullende haar was verbazingwekkend rood. De blik in haar bruine hertenogen was zacht. En haar glimlach deed een man zijn naam vergeten.

'En dit incident,' vervolgde dr. Howell, 'herinnert me er alleen maar weer aan waarom ik haar niet had moeten meenemen op deze expeditie.'

Expeditie? In plaats van zijn neus te steken in een zaak die hem niet aanging, nam Flynn een slok van de koffie die Linnea hem gegeven had. Het koude, bittere brouwsel spoelde als rivierwater over zijn tong. Hij veronderstelde dat hij dit had kunnen verwachten aangezien hij het koffiezetten aan Ivy had overgelaten. Ze kon in de verste verte niet koken en zelfs niet een fatsoenlijke pot koffie zetten.

Het was waar dat Ivy dringend behoefte had aan een vrouwelijke hand, maar dat hield niet in dat hij daarom zou trouwen. Hij had, in tegenstelling tot wat zijn veehoeders dachten, geen vrouw nodig. Hij redde zich prima zonder en dat was al zo sinds hij zijn relatie met Helen de vorige zomer had verbroken.

Tuurlijk, er waren momenten dat hij ernaar verlangde om een vrouw in zijn armen te houden. Maar steeds als zijn verlangens

hem te zeer kwelden, hoefde hij enkel te denken aan de dag dat zijn moeder was overleden na een zoveelste doodgeboren kindje ter wereld te hebben gebracht.

Hij had naast haar bed gezeten en haar hand vastgehouden toen ze haar laatste adem had uitgeblazen. En op dat ogenblik had hij zichzelf beloofd om nooit te doen wat Rusty had gedaan – een vrouw zwanger maken en haar de verschrikkingen van de geboorte van een kind laten doorstaan. Dat vrouwen sinds de schepping van de wereld kinderen baarden en velen van hen dat konden navertellen, deed er niet toe. Hij zou dat niet doen en de enige manier waarop hij zich aan zijn belofte kon houden, was door zo ver mogelijk bij vrouwen uit de buurt te blijven.

Dr. Howell verschoof zijn zwarte hogehoed iets. ‘Was Asa maar hier. Hij was een goede man en hij had beloofd op Linnea te passen. En ik vrees dat ik geen al te beste vervanger voor hem ben.’

‘U kunt het uzelf niet kwalijk nemen, meneer. Ze zou waarschijnlijk ook van de wagen gevallen zijn als haar man nog had geleefd.’ Flynn had juist zijn paard bij de rivieroever laten drinken toen ze in het water plonsde; hij had het vanaf de plek waar hij had gestaan allemaal zien gebeuren. En hij had geen seconde verspild door te wachten om te zien of ze zichzelf wist te redden, vooral omdat hij de rivier slechts een uur eerder was overgestoken en wist dat er een sterke stroming stond. Hij was in het zadel gesprongen en haar op Rimrock achternagegaan.

‘Ze zal er kapot van zijn als ik haar terugstuur naar het oosten.’

‘U moet doen wat u denkt dat het beste is.’

Dr. Howell keek naar zijn kleindochter, die nu naast Ivy in het hoge gras neergehurkt zat en zich niet bewoog, tot ze even later een sprinkhaan in haar handen ving. Ze glimlachte opgetogen, waardoor ze er alleen maar knapper uitzag.

‘Ik weet niet wat het beste is, meneer McQuaid. Ze is een intelligente vrouw en een van de meest bekwame botanisten die ik ken. Sinds mijn zoon is overleden, is ze mijn trots en mijn vreugde. Maar ze is net zo warhoofdig als hij en ik kan de gedachte dat ik haar wellicht ook verlies niet verdragen.’

Flynns blik volgde Linnea en Ivy, terwijl ze zich een weg naar de rivieroever baanden.

‘Ze heeft er haar zinnen op gezet om deel te nemen aan deze baanbrekende expeditie en wil dolgraag helpen om nieuwe planten te ontdekken en te catalogiseren.’

Dus ze waren wetenschappers die planten bestudeerden. Duidelijk hoogopgeleid. Vermoedelijk rijk.

‘Het is nergens voor nodig om het leven van uw kleindochter in de waagschaal te stellen.’

‘Precies wat ik ook denk.’

Op dat moment pakte Ivy een van de hengels die waren achtergelaten op en liet zien hoe je een sprinkhaan aan de haak spietst.

‘Afgaande op wat ik heb gehoord,’ voegde Flynn eraan toe, ‘wordt de route vanaf hier alleen maar gevaarlijker.’

‘Gelet op wat ik heb gelezen en vernomen, was ik daar al bang voor. Ieder jaar sterven er honderden mensen aan allerlei ziektes en ongevallen tijdens hun reis naar het westen.’

Linnea bukte om een andere hengel te pakken. Daardoor had ze beide handen vol en kon ze de deken niet langer vasthouden, die dan ook van haar schouders gleed en in een hoopje rondom haar voeten landde. Toen ze haar rug rechtte, plakten haar jurk en de vreemde witte, opgesmukte pofbroek die ze droeg aan haar huid. Ze accentueerden haar bevallige figuur en lieten weinig aan de verbeelding over.

Flynn slikte moeizaam en trok zijn blik van Linnea los. Grote grutten. Hij moest niet naar een vrouw kijken en zijn verlangens de kans geven om de kop op te steken; zo maakte hij het zichzelf enkel moeilijker. Dus hoewel de verleiding groot was om nog een blik op haar te werpen, draaide hij zich om – om vervolgens tegen Nash en Jericho Bliss aan te kijken, zo bleek.

Vanaf de plek vanwaar ze het vee in het oog hielden, hadden ze ook onbelemmerd zicht op Linnea en ze hadden hun geklets gestaakt om openlijk naar haar te staren. Ook Dylan was gestopt met het borstelen van Rimrock en keek met grote ogen naar Linnea. En Flynn twijfelde er niet aan dat dat gold voor elke andere

man binnen een straal van honderd kilometer.

Behalve dr. Howell dan, die over zijn gladgeschoren kin wreef en de vlammen leek te bestuderen, zich kennelijk niet bewust van de aantrekkingskracht die van zijn kleindochter uitging.

Flynn onderdrukte een vreemd gevoel van irritatie.

‘Ik hou zielsveel van mijn kleindochter, maar ze is nogal een lastpost voor een oude man als ik.’

Dr. Howell kon helemaal nog niet zo oud zijn. Als Flynn moest raden, zou hij de man een jaar of vijfenzeventig geven.

‘Eigenlijk,’ ging dr. Howell verder, ‘is ze voor iedereen, hoe oud ook, een lastpost. Ze zit boordevol energie en levenslust en denkt soms niet na over de gevolgen van wat ze doet, totdat het te laat is.’

‘Dan denk ik dat het het beste is dat u op zoek gaat naar een groep die teruggaat naar Fort Leavenworth en haar daarmee meestuurt.’

Dr. Howell staarde in het vuur terwijl het gebulder van de snelstromende rivier en het geritsel van de wind die door de bladeren boven hun hoofd waaide de stilte vulden. Ten slotte slaakte hij een zucht. ‘Jongeman, je hebt waarschijnlijk gelijk. Ik weet dat mijn besluit Linnea niet zal aanstaan, maar wat kan ik anders doen?’

‘Anders dan iemand inhuren om haar dag en nacht te bewaken, is er niet veel wat u kunt doen.’ Natuurlijk kon dr. Howell Ivy’s suggestie, dat Linnea weer trouwde, in overweging nemen. De aanbidders zouden voor haar in de rij staan als bekend werd dat ze een man nodig had.

Dr. Howell trok zijn wenkbrauwen op en verplaatste zijn aandacht naar Flynn. ‘Jij zou zoiets zeker niet overwegen, of wel?’

Flynn deinsde een stap achteruit. ‘Met haar trouwen? Nee, meeneer. Dat kan ik niet.’ Zelfs niet als iemand hem vastbond en naar het altaar sleepte.

Dr. Howell opende zijn mond om te reageren, maar zei niets.

Te laat realiseerde Flynn welke blunder hij had begaan. Dr. Howell had met geen woord over trouwen gerept en zou een man die hij net had ontmoet zeker nooit zo’n voorstel doen. ‘Natuurlijk bent u helemaal niet van plan om haar zo kort nadat ze haar man

is verloren weer te laten trouwen. Ze is nog steeds in rouw. En ik zeg niet dat ik geïnteresseerd ben, omdat het geeneens in me opkwam. Of in elk geval niet zoals u wellicht denkt...

Flynn ademde gespannen uit en wreef over zijn nek. Hij moest zijn mond houden en zichzelf niet langer voor gek zetten.

Op dr. Howells gezicht verscheen een voorzichtige glimlach. 'Maak je niet druk. Op de meeste mannen heeft ze dit effect. Sterker nog, ze heeft zeker vijf huwelijksaanzoeken gehad voordat Asa langskwam en als een blok voor haar viel tijdens het feest dat haar moeder afgelopen jaar gaf. Hoewel hij druk bezig was met de voorbereidingen voor deze expeditie richting het westen, maakte hij tijd vrij om haar het hof te maken en een paar weken later vroeg hij haar ten huwelijk.'

Ondanks de schaduw die de takken boden en de kilte die in zijn vochtige kleren was gekropen, voelde Flynn zijn wangen branden van schaamte. Hij ademde de koele lucht, die iets van de rokerige geur van het kampvuur met zich meedroeg, diep in.

De pretlichtjes in dr. Howells ogen verdwenen. 'Ze had de meest begerenswaardige vrijgezelle mannen van New York City voor het kiezen, maar ze liet haar oog vallen op Asa.'

Een treurige stilte strekte zich tussen hen uit. Flynn schopte tegen een kluit platgelopen gras. Hij moest iets zeggen om de man te troosten. 'Asa moet een goede man zijn geweest als uw kleindochter hem uit zoveel anderen koos.'

Dr. Howell wuifde zijn opmerking weg. 'Ze liet haar keuze op hem vallen omdat hij haar werk als botaniste aanmoedigde, zoals haar vader dat altijd had gedaan. Uiteraard hielp het dat Asa haar vroeg mee te gaan op reis... als zijn vrouw. Toen ik me tegen het idee uitsprak, was Asa degene die het voor haar opnam. Ze wist ook de steun van haar moeder te krijgen, die er veel te liberale opvattingen op nahoudt, als het gaat om wat een vrouw allemaal mag doen.'

Flynns blik gleed als vanzelf terug naar Linnea. Ze had de vislijn uitgeworpen en stond met haar rug naar hen toegekeerd te wachten tot ze beet had. En zelfs zo, staand aan de rivieroever, terwijl

haar haar in de wind wapperde, was ze een plaatje.

‘Ik heb overwogen haar voor te stellen om te trouwen met dr. Greely, een andere wetenschapper die deel uitmaakt van de expeditie.’ Dr. Howell tuurde in de richting vanwaar iedereen de rivier overgestoken was en leek tussen de wagens en ruiters bovenaan het talud naar iemand te zoeken. ‘Hij is de enige ongetrouwde man van de groep en hij is behoorlijk van Linnea gecharmeerd, maar ik denk niet dat hij flink of sterk genoeg is om haar enigszins onder de duim te houden. En zelfs als hij dat wel zou zijn, dan betwijfel ik of ze opnieuw wil trouwen.’

‘Omdat ze nog zo van slag is door het verlies van haar man?’ Hij gedroeg zich vast net zo onbeleefd als Ivy met al zijn nieuwsgierige vragen, maar het was alsof hij gewoon meer móést weten over de fascinerende jonge vrouw die hij uit de rivier had gehaald.

Dr. Howell schudde zijn hoofd. ‘Ze gaf om Asa, echt. Maar ze waren nog niet lang genoeg getrouwd om zich diepverdrietig te voelen vanwege zijn dood.’

Flynn verplaatste zijn gewicht van zijn zwakke been naar het andere, terwijl hij zich voornam om niets meer over Linnea te vragen. Hij had niks met haar te maken. Zodra ze de Neosho-vallei uit waren, zouden hun wegen zich scheiden en zag hij haar waarschijnlijk nooit meer.

‘Dus, jongeman, wat denk je ervan? Je komt over als een fijne, fatsoenlijke kerel. En afgaande op hoe je haar hebt gered, heb ik het gevoel dat je er geknipt voor bent om tijdens het vervolg van de expeditie op haar te passen.’ Dr. Howell schonk hem een innemende glimlach, die veel leek op die van zijn kleindochter, wat Flynn deed vermoeden dat niet veel mensen in staat waren de oudere heer een ‘nee’ te verkopen.

Hij was geenszins van plan om op dr. Howells kleindochter te gaan passen, maar hoe kon hij beleefd weigeren? Hij nam een slok van de koude koffie om zichzelf een paar seconden extra te geven.

‘Vanzelfsprekend zal ik je inspanningen goed belonen. Klinkt honderd dollar redelijk?’

Flynn verslikte zich en spuugde de koffie in het gras. Honderd

dollar? Sinds hij zijn spaargeld tot op de laatste cent had uitgegeven aan kaartjes voor de trein en de stoomboot om in Missouri te komen en de benodigde spullen voor de maandenlange reis die ze nog voor de boeg hadden om bij Wyatts ranch te komen, was Flynn platzak.

Hoe kon hij honderd dollar afwijzen? Anderzijds, hoe kon hij zo'n aanbod aannemen? Hij kon toch geen betaling aannemen voor een goede daad als deze, die hij bereid was voor niets te doen?

Hij opende zijn mond om ertegenin te gaan, maar dr. Howell was hem voor. 'Tweehonderd dollar.'

Flynn kon niet voorkomen dat zijn mond openzakte.

'Ik ben een zeer vermogend man, meneer McQuaid, dus wat dat betreft hoeft u geen zorgen te maken. Ik betaal u nu de helft en de rest nadat u ervoor hebt gezorgd dat ze levend en wel het einde van de expeditie haalt.'

'Maar ik ben niet van plan helemaal naar Santa Fe te gaan; ik zal me van de groep afsplitsen en via de bergroute richting Colorado gaan.'

'Uitstekend, want wij zijn ook op weg naar Colorado. Het plan is om door de Plains en over de Front Range naar Denver te gaan, waar we gedurende de winter zullen blijven, om vervolgens in het voorjaar koers te zetten naar de Rocky Mountains.'

Flynn zocht naarstig naar een ander excuus om de winstgevende overeenkomst af te wijzen. 'Ik heb een kudde van bijna tweehonderd stuks Shorthorns bij me, meneer. Omdat we die allemaal genoeg tijd willen geven om te grazen, gaan we een stuk langzamer dan de meeste karavanen.'

'Dat maakt ook niet uit. We zouden een langzamer tempo zelfs op prijs stellen, want dat biedt ons de kans om de flora die we onderweg tegenkomen te onderzoeken en vast te leggen. Zolang we maar in Denver zijn voordat de winter zijn intrede doet, zal iedereen het volgens mij prima vinden om de tijd te nemen.'

'We zouden wel een heel eind hogerop moeten zijn voordat de eerste serieuze sneeuwbuien het reizen gevaarlijk maken.' Zodra ze Pueblo bereikten, zouden ze verder reizen via een noordwes-

telijke route, die door de meest vlakke bergvalleien geleidelijk aan hogerop leidde. Althans, dat was wat Tom Gordon, de Shorthorn-fokker uit Missouri, had beweerd voordat hij hen met de kudde had laten vertrekken.

Ja, het plan was om lang voordat het winterweer zich aandiende bij Wyatt aan te komen. Maar ze konden het vee niet te veel opjuttten. Tom had hun verteld dat de reis naar het westen, mits ze niet te veel oponthoud hadden, wel vijf of zes maanden kon duren en veel van de dieren zou vergen, zelfs als ze het langzaamaan deden. De runderen zouden moe worden, zere poten krijgen en vermageren. Bovendien was er een reële mogelijkheid dat sommige onderweg doodgingen of gestolen werden.

Maar Flynn was vastbesloten om alles in het werk te stellen om de kudde op tijd en zo gezond mogelijk bij zijn broer af te leveren. Vooral omdat Wyatt, als Flynn Tom moest geloven, een fortuin in de runderen had geïnvesteerd en hij elk ervan nodig had om zijn ranch tot een succes te maken. Als Flynn een fout maakte, zou Wyatt diep in de schuld komen te staan bij zijn zakenpartner en geen middelen hebben om opnieuw zoiets te doen.

Hoewel Flynn niet zo'n bedreven veedrijver was als Wyatt, wist hij alles wat er over vee te weten viel, aangezien hij op de boerderij meer dan genoeg dieren had grootgebracht. En de afgelopen weken had hij, mede door de hulp van Nash en Jericho, ook nog geen problemen ondervonden met het hoeden van het vee en het was steeds gelukt om gras te vinden waar de Shorthorns konden grazen. Hij hoopte maar dat hun geluk nog een tijdje aanhield.

En gezien alles wat er op het spel stond, kon hij geen afleiding gebruiken van wat hem te doen stond. 'Uw aanbod is verleidelijk, meneer. Maar ik heb al genoeg verantwoordelijkheden, aangezien ik voor mijn broertje en zusje moet zorgen en deze kudde vee in South Park moet zien te krijgen.'

De oudere man verplaatste zijn aandacht weer naar Linnea, die juist haar lijn, met daaraan een spartelende forel, binnenhaalde. Haar uitbundige lach vermengde zich met Ivy's complimenten. 'Ze zal ontzettend teleurgesteld zijn als ik haar terugstuur, meneer

McQuaid.' Zijn stem klonk zacht en ernstig. 'En omdat ze zo hard heeft gewerkt om bij te dragen aan het handboek weet ik niet of ik haar dat wel kan aandoen. Maar nu ik haar vandaag bijna verloren ben, weet ik ook niet hoe ik haar kan toestaan verder mee te gaan zonder dat er iemand op haar let en haar beschermt.'

Flynn liet het laatste restje koffie ronddraaien in de beker en het kolkende brouwsel was een goede weerspiegeling van de roerige gevoelens in zijn buik. Tweehonderd dollar was aantrekkelijk. Héél aantrekkelijk. Vooral omdat hij van plan was om, in navolging van Wyatt, middels de Homestead Act aanspraak te maken op land. Met het geld van dr. Howell zou hij genoeg hebben om een begin te maken met de bouw van een huis en verbeteringen kunnen aanbrengen aan het land, zoals de Act eiste. Ook betekende het dat hij Wyatt niet om hulp hoefde te vragen, wat ook wel het laatste was wat hij wilde doen.

Hij ademde diep uit. 'Stel dat ik uw aanbod aanneem, wat verwacht u dan precies van me?'

Dr. Howell rechte zijn rug en zijn ogen begonnen te stralen. 'Uiteraard kun je gewoon je andere taken blijven uitvoeren en daarnaast hou je dan een oogje op mijn kleindochter. Het enige wat je moet doen, is onderweg bij haar in de buurt blijven, haar vergezellen als ze op onderzoek uitgaat en je ervan verzekeren dat ze niet te ver afdwaalt of in moeilijkheden verzeild raakt.'

Het enige wat hij moest doen? 'Het klinkt alsof u op zoek bent naar iemand die geen moment van haar zijde wijkt.'

'Je hoeft niet élk moment bij haar in de buurt te zijn. Dat is natuurlijk onmogelijk. Maar als je niet dicht bij haar in de buurt bent, kun je haar nog wel in de gaten houden, nietwaar?'

Ondertussen was Linnea bezig de haak uit de kieuwen van de vis te halen. Haar mooie ogen waren groot van verwondering en onschuld, en ze beet op haar onderlip.

Afgaande op het weinige wat hij over haar wist, leek ze vriendelijk, innemend en gemakkelijk in de omgang. Ze zou vast niet voor al te veel problemen zorgen. Daarbij, hij moest bekennen dat het fijn zou zijn als hun groep wat meer mannen telde wanneer ze

zich dieper in het leefgebied van de inheemse bevolking begaven. Hij had gehoord dat de inheemsen bij grotere reisgezelschappen minder geneigd waren moeilijkheden te veroorzaken, vooral als duidelijk zichtbaar was dat de mannen een wapen bij zich droegen.

‘Goed.’ Hij stak zijn hand uit. ‘Ik doe het.’

‘Fantastisch.’ Dr. Howell greep zijn hand en gaf hem een stevige handdruk. ‘Dan hebben we een overeenkomst.’

Flynn wierp een blik op Nash en Jericho, die Linnea nog steeds aangaapten. Hij moest ze op de hoogte brengen van de nieuwe regeling.

Toen Flynn aanstalten maakte om zijn hand terug te trekken, verstevigde dr. Howell zijn greep en zijn wenkbrauwen fronsten. ‘Jongeman, nog één ding.’ Hij boog naar hem toe en dempte zijn stem. ‘Als je het mij vraagt, is het beter als we dit tussen ons houden. Ik wil niet dat Linnea van onze overeenkomst weet.’

Die woorden gaven Flynn een onbehaaglijk gevoel en hij wist niet goed hoe hij moest reageren.

‘Ze is... Nou, ze kan zich niet echt vinden in mijn vrij traditionele opvatting over de rolverdeling tussen mannen en vrouwen, wat vooral te danken is aan haar progressieve moeder, wier mening ze in veel gevallen deelt.’

Flynn had geen flauw idee waar dr. Howell op doelde. Maar het voelde niet goed om iets voor Linnea te verbergen. Als ze haar niet vertelden dat hij op haar zou letten, dan werd ze vast en zeker argwanend als hij haar steeds volgde. Of ze zou denken dat hij verliefd op haar was en niet bij haar kon wegblijven.

Hij schudde zijn hoofd en trok zijn hand los uit dr. Howells greep. Nee, hij zou er alleen mee instemmen om op haar te letten als ze wist wat hij met haar grootvader afgesproken had. ‘Ze moet weten –’

‘Oké. Oké.’ Dr. Howell wuifde ongeduldig met zijn hand. ‘Ik zal haar het een en ander vertellen, maar laten we niet noemen dat ik jou betaal.’

Flynn aarzelde en hij zag dat de aandacht van dr. Howell afdwaalde naar zijn kleindochter, die met een opgewonden blik de

door haar gevangen vis bestudeerde. Juist op dat moment koos de forel ervoor om met zijn staart heen en weer te wiebelen, waardoor ze hem op de grond liet vallen en de vis in het gras begon te spartelen. Linnea deinsde achteruit en drukte haar handen tegen haar borst, terwijl haar lach de lucht vulde.

Dr. Howells gezicht verzachtte.

Ivy lachte ook en weg was de strijd lustigheid die al te vaak de kop opstak. In plaats daarvan oogde ze nu zorgelozer dan ze in maanden had gedaan, gelukkig zelfs. Flynn had haar gemist, die Ivy – degene die hij kon plagen en met wie hij kon stoeien, die hem verraste met spinnen en hagedissen, die dol op hem was en naar hem opkeek. Op dit ogenblik zag hij een glimpje van de oude Ivy en hij wilde niet dat zij weer verdween.

De waarheid was echter dat ze meer nodig had dan hij haar kon geven. Maar misschien zouden Linnea's aanwezigheid en invloed Ivy goeddoen.

Dr. Howell keek nog een paar seconden langer naar Linnea en toen richtte hij zich weer tot Flynn. 'Alsjeblieft, meneer McQuaid?'

Flynn nam zijn hoed af en kamde zijn haar naar achteren, waarbij de wind zijn jeukende hoofdhuid verkoelde. 'Het lijkt niet juist om iets voor uw kleindochter achter te houden, meneer. Maar ik voeg me naar wat u denkt dat het beste is.'

'Bedankt, jongeman.' In dr. Howells ogen verscheen een opgeluchte blik. 'Je zult hier geen spijt van krijgen. Beloofd.'

Flynn hoopte dat de man gelijk had, maar hij vermoedde dat hij er helemaal naast zat.

COWBOYS VAN COLORADO

2

Buiten de gebaande paden bloeit een bijzondere liefde op tussen een eigenzinnige botaniste en een cowboy die zijn hart liever niet op het spel zet – tot zij alles overhoop gooit.

1863. De begaafde onderzoeker Linnea maakt zich op voor de trip van haar leven: samen met haar grootvader reist ze af naar Colorado voor een botanische expeditie. Ze vindt het heerlijk om alle flora en fauna om zich heen te bestuderen en verlangt ernaar serieus genomen te worden in haar werk als wetenschapper. Maar bij elke tegenslag dreigt haar overbezorgde grootvader haar naar huis te sturen.

Nadat zijn moeder in het kraambed is gestorven, zorgt Flynn in zijn eentje voor zijn broertjes en zusjes. Afleiding in de vorm van een knappe botaniste is dus wel het laatste wat hij kan gebruiken. Wanneer hij Linnea redt uit een gevaarlijke rivier, huurt haar grootvader hem prompt in als bodyguard – zonder dat Linnea hier zelf van afweet. In zijn poging haar te beschermen tegen de gevaren op haar pad dreigt Flynn echter zijn eigen hart te verliezen...

Jody Hedlund schrijft historische romans met moedige vrouwen in de hoofdrol. *Een gewaagde missie* is het tweede deel in de serie *Cowboys van Colorado*.

NUR 342

ISBN 978 90 297 3853 8



9 789029 738538



KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT